

bedst mulige Billaar efter Tidernes Forandring. Han erindrede ved samme Leilighed om, at det fulgte af sig selv, at Regjeringen aldeles vilde staae paa Lovens Grund og ikke anderledes. Nu gif Tiden hen, indtil vi afvigte. Foraar hørte Tale om, at der var Underhandlinger igang om Jernbanen, og det slog allerede dengang Mange, at den endelige Afslutning var bestemt til at skulle finde Sted paa en Tid, der var lige forud for Rigsdagens Sammenkomst. Jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg maa formode, at det skete af den Grund, at man ikke troede, at det, naar Rigsdagen var kommen sammen, vilde være muligt at faae Sagen afsluttet paa den Maade, som den daværende Indenrigsminister fandt ønskeligt. Men Sagen havde ingen Fremgang; thi det var en Betingelse for at faae Jernbanen udført, for at Entreprenøren kunde gaae ind paa Contracten, at et herværende Bankinstitut skulde tage  $\frac{1}{3}$  af de forventede Actier til en Priis, som jeg ikke kan indestaae for er rigtig, naar jeg nævner den, men som man har anført til mellem 80 og 85 pCt. Selv til denne Priis turde Banken ikke indlade sig derpaa, efter som der ikke blev Noget af Sagen. Vi nærme os nu Efteraaret; Entreprenøren er herovre, uden at der findes Noget bekjendt om, at en Afslutning havde fundet Sted; det var først meget senere, at vi hørte det, men om Extra-Conditioner var der aldeles ingen Tale. Der blev heller ikke nævnet det Allermindste om Sagen ved Forelæggelsen af Finantsloven, da Rigsdagen endelig kom sammen den 3die December, idet den nye Indenrigsminister erklærede, at han bragte Loven ind, som han Dagen før Rigsdagens Sammenkomst havde modtaget den af sin Forgænger. Denne Finantslov blev behandlet heelt igjennem, uden at der med et eneste Ord fremkom Noget om denne Extra-Contract, som vi nu forhandle om. Der kom heller Intet frem under Forhandlingerne af Loven om Kassebeholdningen, hvilket fandt Sted her den 16de og 20de Januar, og denne Lov blev endelig vedtagen i Landstthinget i de første Dage af Februar; men der blev, som sagt, Intet hittet om, at der var foretaget Noget, der stærkt berørte Reservecensens Stilling. Jeg skal med Fornøielse anerkjende, at det kan have været de bedste

Bevæggrunde, som foranledigede Ministeren til ikke at komme frem med Noget om Sagen; men det lader sig paa den anden Side ikke nægte; at en bestemt Offentliggjørelse af Alt, hvad der kan tjene til en Sags Oplysning, er det Rigtigste, og det viser sig ogsaa nu, at det vilde have været rigtigere, om dette dengang var skeet. Jeg har bestandig foreholdt det ærede Thing, at vi skulde have vor Kasse under vor egen Bestyrelse; men man har ikke understøttet mig i saa Henseende. Jeg har desuagtet troelig gjentaget mit Forslag, og jeg var saa heldig i Januar dette Aar at faae det ærede Medlem fra Holland (Kroggh) til at være med om et Forslag, der gif ud paa, at vi kun skulde binde vor Kasse hos Monarchiets Finantsminister for eet Aar; men vi fik ikke mere end 10 Stemmer for os. Var Rigsdagen dengang gaaet ind paa vort Forslag, havde Tilstanden været noget anderledes og noget bedre for os, hvad Pengene angaaer; vi vilde da kun have været bundne for eet Aar, og altsaa havde vi haft saameget mindre at risikere. Jeg haaber derfor, at naar den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) atter voterer en Tale fra Folket, at det ærede Medlem (Kroggh) og jeg da maae komme i særlig Betragtning. Nu vil jeg ikke nægte, at saaledes som Sagen er gaaet, forekommer det mig ikke muligt, at jeg kan gaae ind paa noget af de Forslag, der ere stillede; men billige, hvad der er skeet, forekommer mig ogsaa aldeles umuligt. Hvorledes Noget — jeg turde næsten sige noget Medlem af Thinget — vil sige, at det nogensinde har været vor Hensigt at ville give, for at faae Jernbanen udført, deels Contanter og deels garanterede Rentepapirer, hvilket ligger aldeles udenfor Loven, det indseer jeg ikke. Der er ikke sluttet en Contract om denne Jernbane overensstemmende med Loven af 4de Marts 1857; men der er derimod affluttet en Contract, hvorefter der skal gives  $5\frac{1}{2}$  Million i garanterede Papirer og 2,400,000 Rd. i Contanter. Det vilde nu efter min Formenting have været langt bedre, om den daværende Indenrigsminister ikke havde henvendt sig til Monarchiets Finantsminister, som paa en Maade her bliver et Skjermbræt, men derimod havde haft Mod til selv at afflutte det Hele, selv